

L'apologia del franquisme

written by Josep Maria Loperena | 1 de març de 2020

Després de gairebé vuitanta anys de vergonya pública, en la qual la família del dictador ha viscut com el rei Mides en la seva estimada Espanya, el govern de Pedro Sánchez ha decidit implantar el delicte d'apologia del franquisme. El poder de la premsa, llavors dirigida i controlada per l'Estat, en què la censura no tan sols suprimia paràgrafs i conceptes sinó que refeia històries, i s'inventava articles i opinions a favor del règim, va convertir Franco en un governant catòlic i redemptor molt allunyat de Hitler, Mussolini o Pinochet. Havia aconseguit el poder absolut. Després del seu alçament va practicar mesures repressives de tota mena: afusellaments en massa, treballs forçats sota condicions infrahumanes, pràctica sistemàtica de la tortura, i va fomentar la fam. Espanya es va convertir en un estat policial. Cap altre règim d'Europa, inclòs el de Hitler, amb l'excepció de l'holocaust, va assassinar en una proporció tan elevada als simpatitzants de la República que encara vivien. En finalitzar la guerra van ser executades més de 33.000 persones.

Quan "El Caudillo" va lliurar la seva ànima a Déu, "la Senyora" disposava d'un patrimoni valorat en més de 600.000.000 euros. En l'actualitat la família Franco segueix controlant una complexa xarxa de societats mercantils a més d'abundants valors dipositats en bancs internacionals. Això no ha passat en cap altre país del món. Tan sols a Franco, a Mao Tse-Tung i a Kim Jong-il se'ls va sepultar en grans mausoleus oberts al públic per entreteniment de propis i estranys. La resta de dictadors del segle passat com Mussolini o Ceausescu foren executats, Hitler es va suïcidar, Videla i Pinochet van extingir-se a la presó i Trujillo va ser assassinat. Tots ells van ser enterrats en cementiris vulgars fora dels seus països. Però Franco va morir al llit santificat amb els sants olis, i tot va seguir igual. El 1975, el rei Joan Carles, a instància

de Felipe González, va concedir a la seva vídua, 'la Collares', el títol nobiliari de Duquesa de Franco. A la mort de Carmen Polo, la seva filla el va reclamar i el ministre Rafael Català li ho va atorgar el mateix dia que es debatia la moció de censura amb la qual Pedro Sánchez va desbancar Mariano Rajoy.

La legislació alemanya no permet les consignes nazis ni l'exhibició dels seus símbols públicament i, molt menys, fer manifestacions pels mitjans favorables a Hitler i al nazisme. Segons el Codi penal alemany, l'apologia del genocidi i la seva exaltació estan castigats amb tres anys de presó i multa. Tampoc a Itàlia els feixistes tenen via lliure. Va ser l'any 2011, amb la promulgació de l'article 293 bis del seu Codi penal, quan es van endurir les penes per als transgressors de les normes amb castics de fins a quatre anys de presó, per als delictes d'"apologia de Mussolini" i "reconstrucció del partit feixista". A França, el càstig és idèntic al d'Itàlia, la qual cosa revela que les institucions fan seu l'afany del poble de combatre el feixisme i la seva resurrecció. Això explica que la salutació dictatorial es castigui sense necessitat que hi hagi violència perquè constitueix un delictes d'estat.

Però Espanya és diferent. Fins ara, en comptes de castigar penalment l'apologia del franquisme, s'ha permès als enemics declarats de la democràcia, que la utilitzin com a principal arma per a derrocar-la. VOX, que ha demanat la il·legalització dels partits independentistes, proclama que el nou tipus penal que proposa Pedro Sánchez vulnera la llibertat d'expressió. Però, sense cap mena de recança, l'apologia del franquisme, de la Falange, del racisme o del nazisme, mitjançant la incitació a l'extorsió i la força, provoca que es cometin crims violents contra determinats col·lectius, posant en perill la pau, la democràcia, la dignitat de les persones i la memòria històrica.